

ος

Ο όσιος

πατήρ ημών Χαρίτων γεννήθηκε στο Ικόνιο της Μικράς Ασίας. Εκεί ανατράφηκε με καλή εκπαίδευση και νουθεσία Κυρίου. Όταν μεγάλωσε και έγινε άνδρας ήταν περιβόητος για την ευσέβεια και την αρετή του. Όλοι τον αγαπούσαν και τον σεβόντουσαν. Κατά την εποχή εκείνη δηλ. κατά το έτος (270 - 276) βασίλευε στην Ρώμη ο Αυρηλιανός.

Η σύλληψη τον Χαρίτωνα

Όταν έφθασαν τα διατάγματα αυτά στο Ικόνιο αμέσως έπιασαν τον Άγιο Χαρίτωνα. Οι στρατιώτες τον οδήγησαν μπροστά στο βασιλικό κριτήριο. Ο Άγιος στάθηκε άφοβος μπροστά στον Ύπατο δηλ. τον δεύτερο μετά τον βασιλέα. Αυτός άρχισε να τον ρωτά πως ονομάζεται, τί πιστεύει, και ο Χαρίτων απαντά: «Ονομάζομαι Χαρίτων και πιστεύω στο Χριστό τον μόνο αληθινό Θεό». Ο Ύπατος με ηρεμία και αποφασιστικότητα προσπάθησε να αλλάξει τον Χαρίτων και να τον πείσει να θυσιάσει στα είδωλα. Όμως ο Χαρίτων με ευσέβεια και χωρίς να αρνηθεί τον μόνον Αληθινό Θεό ομολογούσε την πίστη του και χλεύαζε τα άψυχα ξόανα.

Αρχίζουν τα βασανιστήρια

Αφού είδε ο Ύπατος ότι ο Χαρίτων δεν αλλάζει έδωσε εντολή να τον βασανίζουν με το βασανιστήριο του ταχύσματος. Τόσο πολύ τον έδειραν, πού χάθηκαν οι σάρκες του και φάνηκαν τα σπλάχνα του. Τότε έδωσε εντολή να σταματήσουν το βασανιστήριο και να τον ρίξουν στην φυλακή έως δει τι θα κάνει. Εκεί τον άφησαν για λίγο διάστημα, και τον έφεραν πάλι στο κριτήριο αφού είχε γιατρευθεί το ξεσχισμένο του σώμα παραδόξως από τον Κύριο. Και περιγελώντας τις μωρωλογίες του κριτή δέχεται σκληρότερα βάσανα.

Τον κατακαίουν στις σάρκες με μεγάλες αναμμένες λαμπάδες, και πάλι σιδεροδεμένο τον ρίχνουν στη φυλακή.

Κατόπιν ο Αυρηλιανός πέθανε με φρικτούς πόνους και βάσανα και τον διαδέχτηκε ο Τάκιτος. Ο Τάκιτος σωφρωνίστηκε από τα παθήματα του Αυρηλιανού. Μη θέλοντας δε να

πάθη τα ίδια με εκείνον αν καταδιώξει τούς Χριστιανούς κατάπαυσε τον διωγμό των Χριστιανών. Αυτό δε έγινε από θέλημα Θεού, να μη θανατωθεί ο Χαρίτων γρήγορα.

Ο θείος Χαρίτων στα Ιεροσόλυμα

Αποφάσισε πρώτα να πάει στα Ιεροσόλυμα. Καθώς ταξίδευε, τον έπιασαν κακούργοι ληστές. Αυτοί σκληροί όπως ήσαν, του έδεσαν πίσω τα χέρια, τού

έβαλαν αλυσίδες στο

λαιμό, και δέροντας τον έφεραν στη σπηλιά τους και τον άφησαν εκεί δεμένο, και έφυγαν.

Καθώς ήταν ο Άγιος μόνος στη σπηλιά, μια οχιά φαρμακερή πήγε χωρίς να τη δει ο Άγιος, και έχυσε μέσα σε ένα δοχείο των ληστών με κρασί, όλο το δηλητήριο της. Τω της

θείας Χάριτος! Καθώς γύρισαν διψασμένοι οι ληστές πίνοντας από το δηλητηριασμένο κρασί, ένας, ένας πέθαινε. Έτσι κατά θεία δίκη οι κακοί με τον τρόπο αυτό πέθαναν και

ο θειος Χαρίτων λύθηκε από τα δεσμά αόρατα.

Όταν ανέλπιστα ελευθερώθηκε ο Χαρίτων, είδε ότι το μέρος εκείνο ήταν κατάλληλο για ησυχία, και αποφάσισε να μείνει εκεί. Κληρονόμησε και όλα όσα είχαν μαζέψει οι ληστές.

Από αυτά, άλλα μεν μοίρασε στους πτωχούς άλλα στους πατέρες, πού ήσαν διασκορπισμένοι στην έρημο και ασκήτευαν και με τα υπόλοιπα οικοδόμησε στη σπηλιά ναό τού

Θεού Άγιο και έκαμε κοντλα και Μοναστήρι που ονομάστηκε μαζί με το Ναό, Φαράν.

Ο Άγιος Χαρίτων θαυματουργεί

Με τη Χριστιανική ζωή του ο Άγιος έγινε φανερός χωρίς να θέλει. Με τα θαύματά του, έπειθε τούς Ιουδαίους και τούς Έλληνες να δέχονται το βάπτισμα. Πολλοί δε απ' αυτούς,

πού θαύμαζαν τούς αγώνες του και τις αρετές του, θέλησαν να τον μιμηθούν όσον τούς ήταν δυνατόν, και αφού έγιναν Μοναχοί υποτάχθηκαν σ' αυτόν. Γι αυτό κάθε μέρα έτρεχαν

πολλοί άνθρωποι για να ακούσουν την ψυχοσωτήρια διδασκαλία του. Από το πλήθος των ανθρώπων, πού μαζεύονταν εκεί η έρημος πολιτίστηκε και ο Άγιος έγινε πολίτης της

ερήμου.

Ο Χαρίτων αποφασίζει να φύγει

Αυτό όμως δεν άρεσε στον Άγιο. Ο θόρυβος πού γινόταν από τον κόσμο, εμπόδιζαν την ησυχία και την θεία συνομιλία. Και το περισσότερο, προσπαθούσε να αποφύγει την

δόξα των ανθρώπων, γιατί ήξερε ότι η δόξα μπορεί ν' αφανίσει κάθε αρετή. Αποφάσισε λοιπόν να αναχωρήσει απ' εκεί.

Παράγγειλε, λοιπόν στους μαθητές του όλα όσα χρειάζονταν για τη μοναχική πολιτεία, δηλαδή τούς όρισε να τρώνε μια φορά την ημέρα και μετά τον εσπερινό.

Να μη τρώνε

χορταστικά, αλλά να σταματούν το φαγητό, καίτοι η όρεξη τους το ζητά ακόμη.

Τους όρισε καιρό για την ψαλμωδία κα
Αφού λοιπόν έδωσε αυτές τις εντολές
όλης της αδελφότητας, διόρισε. Ηγο
όλα,
απεφάσισε να αναχωρήσει. Αφού, λοι

ή ψήφο και γνώμη
αι εμπειρότατο σε
α, τούς παρέδωσε

στον Δεσπότη Χριστό και αναχώρησε.

Ο Άγιος κατοικεί σε σπήλαιο

Ο Άγιος περιπάτησε μια ολόκληρη μέρα δρόμο. Οπότε κοντά στην Ιεριχώ βρήκε ένα σπήλαιο πολύ κατάλληλο για να μείνει, γιατί γύρω είχε πολλή ησυχία. Έμεινε

εκεί αρκετό καιρό

εντελώς άγνωστος και κρυμμένος. Έτρωγε ότι χόρτα εύρισκε από τη γη με μόνη συντροφιά τη συνομιλία με τον Θεό. Αλλά ο πανάγαθος Θεός, δεν άφησε κρυμμένο τον δούλο Του,

αλλά τον φανέρωσε στον κόσμο με τα θαύματά Του, τα οποία έκανε διά μέσου του δούλου Του. Γιάτρευε διάφορα πάθη ψυχικά και σωματικά.

Ο Χαρίτων ιδρύει νέαν Λαύρα

Πολλοί από τούς ειδωλοάτρεις πού θεράπευε έβλεπαν την Χριστιανική ζωή του Αγίου και τον θαύμαζαν. Άκουαν τούς λόγους του, τις συμβουλές του πού ωφελούσαν την ψυχή τους

και με τη θέληση τους αρνήθηκαν τον κόσμο και όλα τα καλά του και έγιναν μοναχοί για να μείνουν κοντά του. Γι αυτό έκανε δεύτερη Λαύρα, δηλ. και άλλο Μοναστήρι. Όμως οι

Εβραίοι από φθόνο ζητούσαν να εξαφανίσουν το Μοναστήρι. Παρ' όλα αυτά και εκεί έρχονταν πολλοί κάθε μέρα και ούτε ο Άγιος ούτε οι Μοναχοί είχαν ησυχία.

Νέα μετακόμιση του Αγίου

Επειδή, λοιπόν, ο Άγιος επιζητούσε την ησυχία και την ταπείνωση, όταν είδε ότι άρχισαν να τον θαυμάζουν αποφάσισε να αφήσει τη Λαύρα και να εύρη νέο τόπο ήσυχο. Γι αυτό

έδωσε παραγγελίες στους μοναχούς για τη ζωή πού πρέπει να κάνουν σαν Χριστιανοί μοναχοί, όρισε και εγκατάστησε άξιο επιστάτη και οδηγό γι αυτούς, και αναχώρησε από εκεί.

Βαδίζοντας έφθασε σε ένα ήσυχο τόπο της ερήμου, πού λεγόταν Θεκώος. Έπειτα πηγαίνοντας προς αυτόν και άλλοι και μάλιστα ειδωλοάτρεις ωφελούντο πολλοί! Πολλοί πίστευαν

και βαπτίζονταν.

Άλλοι οδηγούντο στην Μοναχική ζωή, προσπαθώντας να μιμηθούν την ζωή του Αγίου. Το πλήθος έγινε πάλι πολύ. Συνάχθηκαν και εκεί πολλοί Μοναχοί και έκαμε νέα Λαύρα, πού

την ονόμασε Σουκάν. Ένεκα όμως της πολλής αγάπης του προς την ησυχία, ερευνώντας εύρε ένα θεόκτιστο σπήλαιο επάνω σε βουνό μάλλον σε ένα γκρεμό, και όχι μακριά πολύ

από τη Λαύρα. Το σπήλαιο αυτό το έλεγαν Κρεμαστό, επειδή ήταν υψηλότατο από τη γη, και στο οποίο ανέβαιναν μόνον με σκάλα. Σ' αυτό λοιπόν, ανέβηκε ο μεγαλόψυχος Χαρίτων

και κατοίκησε.

Ησύχαζε εκεί ο Άγιος πολύ καιρό. Δεν μπορούσε όμως λόγω της μεγάλης του ηλικίας, και από τούς κόπους της ασκήσεως να εξυπηρετείται μόνος του. Δεν μπορούσε να μεταφέρει

το νερό, πού χρειαζόταν τόσο ψηλά. Καταφεύγει στον Θεό. Και με την προσευχή του, ώ τού θαύματος! Ανέβλυσε παρευθύς νερό καθαρότατο. Το νερό αυτό τρέχει μέχρι σήμερα

από μια πλευρά τού σπηλαίου, και ανακουφίζει όχι μόνον τη σωματική δίψα, αλλά και θεραπεύει και κάθε ασθένεια.

Μετά από καιρό ο Χαρίτων κατεβαίνει από το σπήλαιο και πήγε στην Ιερή Λαύρα Φαράν, όπου εκεί ήθελε να κάνει την διαθήκη του, για να αφήσει κληρονομιά στους μαθητές του.

Η Διαθήκη του Αγίου

Στην Διαθήκη του ο Όσιος τους παρακαλούσε να φυλλάτουν την Θεοπαράδοτη πίστη, χωρίς να κλονίζονται και να παραμείνουν σταθεροί στα ορθά δόγματα την Εκκλησίας του

Χριστού, γιατί αιρετικοί θα προσπαθήσουν να ταράξουν την Εκκλησία και θα παρασύρουν κόσμο στα αιρετικά του φρονήματα. Τους προέτρεψε να φυλλάξουν την παρθενία και

τον καθαρισμό του σώματος ώστε να γίνουν ναοί αμόλυντοι. Γιατί με αυτή τη ζωή την αμόλυντη, θα επιθυμήσει και ο καθαρότατος Θεός να κατοικήσει στις καρδιές τους και να

γεμίσει και την ψυχή τους με τον αγιασμό και την ανεκλάλητη ευωδιά Του. Έπειτα του θύμισε την σημασία της νηστείας, της προσευχής, των δακρύων και των ενθύμηση του

θανάτου, τα οποία είναι όπλα ενάντια στους κακούς λογισμούς του διαβόλου. Επίσης τους θύμισε ότι μεγαλύτερο κακό είναι η υψηλοφροσύνη και η υπερφανεσία, η οποία είναι

ικανή να εξαλείψει κάθε καλό που έχει ο άνθρωπος. Πρέπει επίσης να προσέχουν πολύ να μη κατακρίνουν, διότι η κατάκριση είναι γέννημα ψυχής ανθρώπου υπερήφανου, ο

οποίος καταδικάζει με το νου του όλους τους ανθρώπους. Τους ζήτησε να μην παύσουν ποτέ να κρίνουν και να εξετάζουν όλα τους τα απόκρυφα δηλαδή τους λογισμούς τους,

τα έργα τους, αλλά να διορθώνουν τα σφάλματά τους.

Τους θύμισε τα καθαρτικά, πού καθαρίζουν την ψυχή από το μόλυσμα της αμαρτίας. Και τα οποία είναι, τα δάκρυα, οι αναστεναγμοί, η συντριβή της καρδιάς, η εξομολόγηση, η

νηστεία, η προσευχή, να κοιμάσαι κατά γης σε μια ψάθα, και όλα τα άλλα γιατρικά, πού επιβάλλουν εκείνοι, πού μετανοούν στον εαυτό τους. Τέλος τους θύμισε την συγχώρεση,

δηλαδή να συγχωρούν τα σφάλματά αυτών που φταίνουν.

Αυτά και άλλα όμοια διδάσκοντας τούς μαθητές του ο θείος Χαρίτων, τούς

ευχήθηκε την εξ ύψους σωτηρία της ψυχής τους. Έπειτα χωρίς καμία ασθένεια χωρίς κανένα πόνο στα μέλη του σώματος του, έπεσε πάνω στο κρεβάτι του, άπλωσε τα πόδια του, σταύρωσε τα χέρια του και παρέδωσε αμέσως την αγία του ψυχή, πού έχαιρε, στους Αγίους Αγγέλους, και έτσι πήγε στην ατέλειωτη μακαριότητα, εκεί όπου διαδέχεται ανάπαυση ευτυχισμένη, εκείνους, πού ίδρωσαν και κοπίασαν στον αμπελώνα τού Κυρίου και περπάτησαν τη στενή και θλιμμένη οδό της αρετής.

Πηγή: xristianos.gr